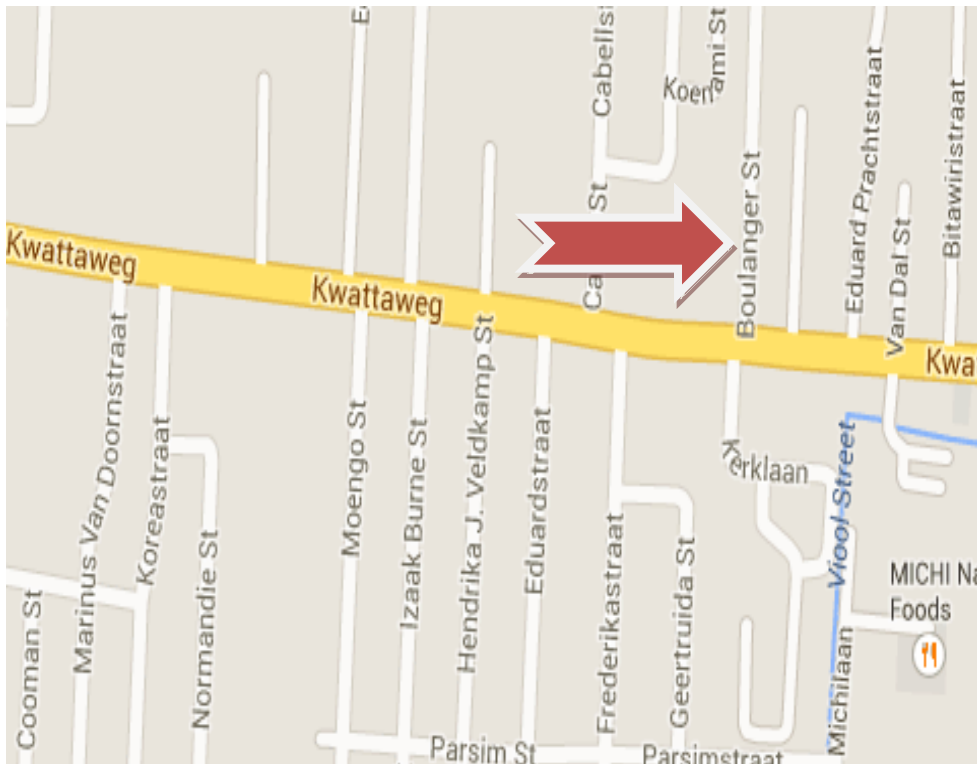

File/Def versie Jubileumboek Huize Prinses Margriet

Bij een jubileum

Een mijlpaal bereik je niet zondermeer. Een afstand overbruggen van hier tot ginder, van toen naar nu vergt inspanning. Dat geldt letterlijk voor de fysieke inspanning maar ook voor het beginnen van een zakelijke onderneming, het opzetten van een gebouw of meerdere gebouwen die als geheel een centrum moeten vormen. Een tehuis voor seniorenburgers opzetten en deze in stand houden heeft inspanning gevergd, vergt die nog steeds en de inspanning bereikt in november 2014 een mijlpaal. Een rede om het een en ander in een gedenkboek vast te leggen. Dit herdenkingsboek is om meerdere redenen het publiceren waard. Het is zeker niet de bedoeling om bij vermeldingen in een jubileumboek eindeloos door te gaan met opsommen, maar bij deze worden, enkel nog drie overwegingen vermeld, waarom deze publicatie gerechtvaardigd is.

Ten eerste; het is een mijlpaal dat de instelling Huize Margriet haar **vijfenveertigjarig bestaan** mag gedenken. Ten tweede zullen er bijdragen in vermeld staan die menig lezer, **informatie** zal verstrekken over het reilen en zeilen van een huis voor seniorenburgers. Die informatie kan op haar beurt, de genen die er over voordeden hun seniorendagen in een seniorenhuis door te brengen over de dam te trekken en zich voor aan te melden. Je weet maar niet hoe informatie op lezers doorwerkt. Ten derde het lezen van een **verslag van een verjaring is leuk.**

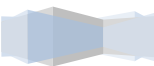
Veel leesplezier

Om te beginnen...

De periode, de zestiger en zeventiger jaren toen het idee ontstaat bij de initiatiefnemers om een huis voor ouderen of senioren burgers te bouwen, was een periode van verandering in Suriname. Verandering in denken en doen. Ideeën werden geopperd, plannen werden gemaakt. Er gebeurde heel wat in de samenleving. Wij nemen u mee naar enkel krantenberichten uit die tijd welke zeker u aandacht zullen trekken en wellicht sommige senioren burgers zich kunnen **herinneren**.

Kranten berichten

Herinnert u zich deze nog ?

Zo duur was een auto..

Prinses Margriet en echtgenote
In Suriname.

De productie was in volle gang

Wel olie...

Naar aanleiding van de geruchten al zou de N.V Shell exploratie bij olieboringen in ons land een reuze teleurstelling hebben ondervonden en op grond daarvan zullen opbreken hebben ongetekende en woordvoerder van de boorploeg het volgende te verklaren: vlak naast het boorgat van de GMD waar in 1965 olie was aangeboord werd door de Shell geboord met het zelfde resultaat. Bij het aanboren van de 8ste boorput aan de linkeroever van de Saramacca op de plantage La Proviance is op een diepte van 280 meter aardolie gevonden die een betere kwaliteit lijkt te hebben dan die in Calcutta. Maar als de Shell zelf dat niet winstgevend acht, kan niet gezegd worden dat Suriname geen olie heeft...

13 augustus 1970

Plannen maken

Het idee voor het opzetten van een tehuis voor seniorenburgers was niet helemaal een nieuw initiatief. De Hervormde Gemeente in Suriname had daartoe al eerder in 1930 het seniorentehuis Beatrix opgezet. Tussen 1930 en 1970 verliepen veertig jaren. Begrijpelijk dat het idee om te gaan bouwen weer opkwam. Bovendien; de bevolking was toegenomen, personen van middelbare leeftijd omstreeks 1930 waren intussen pensioengerechtigd in 1970. De vraag naar beschermd wonen nam toe. Ook de Internationale discussie met betrekking tot de kwaliteit van het leven voor seniorenburgers was gaande en ontsnapte niet aan de aandacht van Suriname. De internationale aandacht zou jaren later resulteren in het proclameren van het Internationale jaar van de senioren burgers is 1999.

Maar lang daarvoor vond al in de zestiger jaren (1964) al de discussies plaats binnen de Hervormde Gemeente om een bejaardentehuis op te zetten en wel van een groter omvang dat het Beatrix tehuis.

Het spreekwoord zegt. : Het ijzer moet gesmeed worden wanneer het heet is. Inderdaad deed een goede gelegenheid zich voor om het kader van de door Nederland verstrekte ontwikkelingshulp, sociale projecten gefinancierd te krijgen. Het Tweede Vijfjarenplan 1966-1973 was aan de orde en Hervormde Gemeente kreeg de gelegenheid een „bejaardentehuis,, op te zetten.

De voorwaarde was evenwel dat de Gemeente zelf 25 % zou moeten opbrengen, de overige 75% zou gefinancierd worden. Vermeldenswaard zijn de namen van de heren en de dame die in de voorbereiding- en bouwcommissie dit grote project hielpen dragen te weten :

Dhr. Dr. E. G. Wijngaarde

Dhr. J.G Kort

Dhr. H.A. Vos

Dhr. Mr. P. Winsemius

Mevr. Van Hulten- Woisky

Kwattaweg aan het bein van de 20ste

Uitkijken naar een locatie

Bij het opzetten van een centrum voor seniorenburgers was uiteraard de wens een lokatie te zoeken buiten het stadscentrum maar toch bereikbaar omdat in de vijftiger zestiger jaren veel diensten geconcentreerd waren in het centrum van Paramaribo. Door de groeiende bevolking breidde Paramaribo uit en die tendens was vooral naar het westen van Paramaribo in de richting van de Kwattaweg.

Het gebied ten westen van Paramaribo, na de van Idsingastraat als westgrens, werd aan het begin van de 20ste eeuw gekenmerkt door een reeks van boerderijen en veestallen van Boeren. Het ging om de groep van Boeren die in 1845 een vestigingspoging in Saramacca had ondernomen. Deze vestigingspoging mislukte. Toen de vestiging in Saramacca werd opgeheven vestigden de Boeren zich vanaf 1853 aan de rand van Paramaribo, naar het westen toe vanaf de Eerste Rijweg, langs de Steenbakkersgracht (Sophie Redmondstraat) en begin van de Kwattaweg opgaand.

Gemakkelijk was de hernieuwde vestiging niet maar met de generaties transformeerde de groep zich tot welvarende agrariers. Tijdens de Tweede Wereldoorlog, en daarna was de vraag naar agrarische producten enorm toegenomen. De Boeren waren de leveranciers van groenten, melk en fruit van de stedelijke bevolking geworden. De opbrengsten deden ook de welvaart van de Boeren stijgen. Met de toename van de welvaart kozen nazaten van deze groep niet altijd voor continuering van het boerenbedrijf. Veel landerijen werden in de tweede helft van de 20ste eeuw van de hand gedaan aan de overheid die er woningbouwprojecten uitvoerde. Weer andere grondbezitters gingen over tot verkaveling. Niet te vergeten, de weldoener die wel eens een lap grond schonk voor sociale doeleinden.

Wederom zal de Hervormde Gemeente in 1969 het ijzer smeden wanneer het heet is. De Gemeente maakte gebruik van de „herschikingswet“ van de grond en koos voor een stuk land tussen de Tweede en Derde Rijweg, landerij van de Berg. Van mevrouw J. Van de Berg wordt de grond aangekocht waar

later het seniorentehuis zou verreizen. De aankoop van de grond bleek een goed investering te zijn; immers de grond kon als de 25 % eigen inbreng dienen, welke vereist was om de bouw van het tehuis door het Tien Jarenplan gefinancierd te krijgen.

Het woord bij de daad

Om het seniorencentrum te leiden wanneer het eenmaal operationeel zou zijn werd daartoe in september 1969 de, **Stichting Protestants Bejaarden Centrum** opgericht. In het eerste stichtingsbestuur hadden zitting :

Dhr. Ir. M. Nahar (Voorzitter)

Dhr.J.G. Kort (Secretaris)

Dhr.H.A. Vos (Penningmeester)

Dhr.ph. Emanuels

Dhr. F. Jessurun

Met de dagelijkse leiding, werd een directeur(drectrice) belast. Samen met daartoe bekwaam personeel is vanaf de eerste dag van bewoning er naar gestreefd de seniorenburgers het naar de zin te maken.

Om bewoner te worden van het centrum wordt daartoe een verzoek gedaan aan het bestuur en moet(en) de aanvrager (s) aan een aantal criteria voldoen. Waaronder;

- een chistelijke godsdienstige gezindheid
- de leeftijd
- de gezondheidstoestand
- de urgentie
- de solvabiliteit

In november 1969 werd het centrum ingebruik genomen. Te weten:
vijftien dubbele woningen voor zelfstandige bewoning,
vier blokken van elk acht verzorgingskamers,

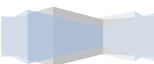

een centrale keuken,
een recreatie en eetzaal,
twee directiewoningen,
kantoor en bergruimten.

Het is niet helemaal duidelijk wanneer de vernoeming naar prinses Margriet heeft plaats gevonden. Toen de prinsen in november 1970 een bezoek bracht aan het gebiedsdeel Suriname van het Koninkrijk werd het tehuis ook vereerd met een bezoek.

In augustus 1970 bracht Prinses
Margriet een bezoek aan het centrum

Soms luidruchtige buren

Toen het centrum in 1969 begon, in een nog binnenweg van de Kwattaweg heerste er in de directe omgeving een sirene rust. Het centrum lag niet aan de hoofdweg en zag uit op een een ruim stuk braak liggend terrein. Een groot sportveld welke voor sportdoeleinden voor de jeugd uit de omgeving werd gebruikt en heel goed voldeed. De bewoners van het centrum amuseerden zich met de sportende jeugd, nagelaten dat er af en toe een balletje de weg vond over het hek naar het terrein van de seniorenburen. Dat viel echter reuze mee. Anders werd het toen in 2001 een VOJ school(MULO) annex het centrum werd opgezet.

De seniore burgers hebben in het begin moeten wennen aan de luidruchtige juniorenburen. Maar met overleg en wederzijds begrip viel het generatieverschil tijdens de „schooluren-spits,, te overbruggen.

Hoe tijden veranderen

Type bewoning	Verzorgingskamer	Zelfstandig wonen
1969	Sf 140	Sf 55
1999	Sf 60.000	Sf 90.000
2014	SRD ..	SRD ..

Bronnen :

Kranten :

De Vrije Stem 1969

De Vrije Stem 1970

De Ware Tijd 1969

De ware Tijd 1970

Literatuur:

De Bruijne, G.A (1976) Paramaribo stadsgeografische studies van een ontwikkelingsland. Geografische vekenningen 5

Comite herdenking 150 jaar Boerenkolonistie in Suriname(1995),150 jaar Boerenkolonisatie in Suriname, Paramaribo.

Loor, A (2003), De hervormde Kerk van Suriname. Paramaribo.

Ort. J.W.C (1963)Vestiging van de hervormdekerk in Suriname1667-1800.
30 jaar Protestants Bejaardencentrum ,, Huize Prinses Margriet,
(1999),Paramaribo.

Website:

<http://shkerk.org/geschiedenis.php>

<http://www.encyclo.nl/begrip/Hervormde%20Kerk%20in%20Suriname>

